

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2018. év március hó 22. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

í t é l e t e t:

Az emberölés bűntettének kísérlete miatt a vádlott ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2017. december 14. napján kihirdetett I.B.1148/2017/18-I. számú ítéletét annyiban változtatja meg, hogy a vádlott legkorábban a büntetés fele részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

Az elsőfokú eljárásban felmerült és a vádlottat terhelő bűnügyi költség összege helyesen: 542 942 (ötszáznegyvenkettőezer-kilencszáznegyvenkettő) forint.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A másodfokú eljárásban felmerült 19 930 (tizenkilencezer-kilencszázharminc) forint bűnügyi költség az államot terheli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A Fővárosi Törvényszék az ítéletében a vádlottat bűnösnek mondta ki a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény [a továbbiakban: Btk.] 160. § (1) bekezdésébe ütköző emberölés bűntettének kísérletében, ezért őt 3 év szabadságvesztésre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát börtönben, a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napban határozta meg. Rendelkezett a lefoglalt bűnjelekről, és kötelezte a vádlottat 530 942 forint bűnügyi költség viselésére.

Az ítélet ellen az ügyész a vádlott terhére, a büntetés súlyosítása érdekében, míg a vádlott és védője enyhítés végett éltek jogorvoslattal.

Az ügyész – a büntetések tartamának lényeges emelését, a szabadságvesztés mértékének a törvényi minimumhoz közelítését célzó – fellebbezése részletes indokolásában kifejtette, hogy a törvényszék túl nagy jelentőséget tulajdonított az enyhítő körülményeknek, a kiszabott szabadságvesztés eltúlzottan enyhe, az nem igazodik a büntetési célokhoz. A vádbeli eset nem az első volt a sértettet ért bántalmazások sorában, és annak megismétlésétől csak hosszabb tartamú szabadságvesztés nyújt kellő elrettentő erőt a vádlott számára.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.46/2018/1. számú átiratában – fenntartva az ügyészi fellebbezés célját – indítványozta, hogy a másodfokú bíróság súlyosítsa a szabadságvesztés és a közügyektől eltiltás tartamát.

Az átirat szerint az elsőfokú bíróság nem értékelte kellő súllyal a büntetés kiszabását befolyásoló alanyi és tárgyi körülményeket, így azt, hogy a vádlott a cselekmény két büntetőeljárás hatálya alatt követte el, a sértettet korábban is többször bántalmazta ittas állapotban. A kísérleti szak nyomatékát csökkenti, hogy a vádlott a cselekményével a sértett védekezése és a sértett édesanyjának megjelenése miatt hagyott fel. E körülményekre tekintettel, a kiszabott büntetés nem tetтарыos, illetőleg nem alkalmas a büntetési célok elérésére, az nem jelent kellő visszatartó erőt.

A másodfokú nyilvános ülésen a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője szóban fenntartotta a súlyosítást célzó fellebbezést és az átiratban foglaltakat.

A sértett az ítéletábla tanácsa előtti felszólalásának felfüggesztett szabadságvesztés kiszabását kérte, arra hivatkozva, hogy a vádlottal élettársi kapcsolatban élnek, és születendő közös gyermeküket együtt szeretnék nevelni.

A védő szerint az elsőfokú bíróság tévedett a cselekmény jogi minősítésében, a vádlott szándéka még eshetőlegesen sem irányult a sértett életének kioltására. A támadott testrészeknek és az elhangzott kijelentéseknek valóban jelentősége van, azonban nem hagyható figyelmen kívül az sem, hogy a sérülések felszínesek, alig néhány milliméter mélységűek és nyolc napon belül gyógyulóak voltak, a sértett – saját nyilatkozata szerint – egyáltalán nem féltette az életét, illetőleg nem érezte azt, hogy a vádlott a halálát kívánja. Így a cselekmény nem emberölésnek, hanem legfeljebb testi sértésnek minősülhet, amely értelemszerűen enyhébb büntetést von maga után.

További enyhítésre van lehetőség abban az esetben is, ha az ítéletábla nem osztaná az eltérő minősítéssel kapcsolatos jogi álláspontot. E körben a védő utalt arra a speciális helyzetre, hogy a vádlott és a sértett rendezték viszonyukat, élettársi kapcsolatban élnek, közös gyermeküket várják, így a sértettnek is az az érdeke, hogy a vádlottat ne szakítsák el családjától, neki pedig a büntetés miatt ne kelljen újra átélnie a vele történeteket. A törvény lehetőséget biztosít a szabadságvesztés tartamának enyhítésére és a végrehajtás próbaidőre történő felfüggesztésére, amely alkalmas lenne arra is, hogy a vádlottat újabb bűncselekmény elkövetésétől visszatartsa.

Amennyiben az ítéletábla nem látna lehetőséget a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztésére, a védő indítványozta, hogy a szabadságvesztés tartamát oly mértékben csökkentse, amely esetében a vádlottnak már nem kell visszamennie a börtönbe.

Az eltérő irányú fellebbezések közül a védői jogorvoslat részben alapos.

A másodfokú bíróság a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény [a továbbiakban: Be] 348. § (1) bekezdése alapján a fellebbezéssel megtámadott ítéletet az azt megelőző eljárással együtt bírálta felül, ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat maradéktalanul betartotta. Figyelemmel arra, hogy a sértett sem az elkövetés időpontjában, sem az eljárás során történt kihallgatásaikor nem volt a vádlott élettársa, valóban nem volt törvényes akadálya tanúkénti kihallgatásának és a vallomásai bizonyítékként történő értékelésének.

Az elsőfokú ítélet indokolásának személyi része a nyilvános ülésen előadottak alapján annyiban szorul helyesbítésre, illetőleg kiegészítésre, hogy a vádlott 2018. február közepe óta élettársi kapcsolatban él a sértettel, 2018. júniusára várják közös gyermekük születését, továbbá jelenleg a Király utcában szakács, pultos és kisegítő munkakörben dolgozik egy gyros-t árusító

vendéglátóhelyen.

Az elsőfokú bíróság a törvényesen lefolytatott bizonyítási eljárás során beszerzett bizonyítékokat egyenként és összességükben megfelelően értékelte, majd kellő részletességgel és logikai hibáktól mentesen indokolta, hogy a tényállást mely bizonyítékok (a vádlott ténybeli beismerő vallomása, a sértett, a hozzátartozók, a vádlottat fuvarozó taxis és a szomszédok tanúvallomása, az orvosszakértői és az elmeorvos-szakértői vélemények) alapján állapította meg.

A tényállás megalapozott, mert felderített, hiánytalan, irathú és téves ténybeli következtetésektől mentes, így az a Be. 351. § (1) bekezdése alapján irányadó volt az ítélet felülbírálata során. Az ítélet tábla az iratok alapján a tényállást – annak releváns részeit nem érintve – azzal egészíti ki, hogy a sértett megbocsátott a vádlottnak.

Helyesen következtetett a törvényszék a vádlott bűnösségére, a cselekmény jogi minősítése is törvényes. Az ítélet tábla a Be. 258. § (3) bekezdés d) pontja alapján a jogi minősítésnél feltünteti a kísérlet mint elkövetési alakzatra vonatkozó törvényhelyet, a Btk. 10. § (1) bekezdését.

Az ittas állapotban elkövetésnél nem az alanyi-, hanem a tárgyi oldalnak van jelentősége [III. számú büntető elvi döntés], így jelen ügyben is a cselekmény jogi minősítése körében elsődlegesen az elkövetés során használt eszközt, a támadott testrészeket és a szúrások számát kellett figyelembe venni. A megállapított súlyosabb minősítés ellen szól a nyolc napon belül gyógyuló sérülések, a kis- és közepes erejű szúrások ténye, azonban – tekintettel az orvosszakértő által is hivatkozott védekező jellegű sértetti sérülésekre – nem lehet figyelmen kívül hagyni, hogy a szúrások ereje, a késpenge behatolása során elszenvedett szúrt sérülések mélysége és a gyógytartam annak következménye, hogy a sértett folyamatosan védekezett az őt támadó vádlottal szemben. Különös jelentősége van továbbá annak is, hogy a támadott egyik testrészén, a nyakon éppen az állkapocs közelében a bőr alatt vékony hüvellyel fedett verőerek futnak, amelyek akár egy kis erejű szúrással is sérthetőek lettek volna. Ezek megsérülése esetén a sértett kivérzése röviddel a cselekmény elkövetése után, még a szakképzett segítség megérkezése előtt bekövetkezhett volna.

A törvényszék által a büntetés kiszabása során figyelembe vett bűnösségi körülmények kiegészítésre szorulnak. Enyhítő körülményként kell a vádlott javára értékelni a büntetlen előéletét, a bűnösségére is kiterjedő, beismerő vallomását, őszintének tűnő megbánását, a sértett megbocsátását, amely nem csak „szavakban” nyilvánult meg, hanem abban a tényben is, hogy ismét élettársi kapcsolatot létesítettek a vádlottal, akitől ez év júniusában születendő gyermekét várja.

Az ítélet tábla álláspontja szerint az első fokon kiszabott szabadságvesztés mértéke igazodik a bűncselekmény tárgyi súlyához, a vádlott társadalomra veszélyességéhez, a feltárt és kiegészített bűnösségi tényezőkhez, továbbá alkalmas a büntetések általános és speciális prevenciós céljainak elérésére is. Figyelemmel az enyhítő körülmények számára, jellegére és a bűncselekményt követően a felek között bekövetkezett változásokra, az ítélet tábla nem látott okot a vádhatóság által indítványozott súlyosításra. Ugyanakkor a durva elkövetési mód (többszöri szúrás, a vádlott a támadást a sértett földre esését követően is folytatta) és a sértett korábbi bántalmazásának ténye miatt nem indokolt a szabadságvesztésnek a védelem indítványa szerinti enyhítése, illetve a végrehajtás felfüggesztése sem.

A szándékos bűncselekmény miatt végrehajtandó szabadságvesztésre ítélt vádlott valóban méltatlan a közügyek gyakorlására, ezért megalapozott volt a Btk. 61. §-ában szabályozott mellékbüntetés alkalmazása is, annak tartama pedig megfelelően igazodik a kiszabott szabadságvesztés mértékéhez, megváltoztatása tehát nem volt indokolt.

Az elsőfokú bíróság törvényesen rendelkezett a szabadságvesztés végrehajtási fokozatáról és az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról is.

Az ítélőtábla a vádlott megváltozott élethelyzetét olyan különös méltánylást érdemlő körülménynek értékelte, amely lehetővé teszi a Btk. 38. § (3) bekezdésének alkalmazását, azaz akként történő rendelkezést, hogy a vádlott nem a büntetés kétharmad-, hanem fele részének letöltése után bocsátható feltételes szabadságra.

A lefoglalt bűnjelekről szóló rendelkezések ugyancsak megfelelnek a törvényi előírásoknak.

Az elsőfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség összegszerűsége pontosításra szorult, figyelemmel arra, hogy a vádlottat terheli a 2017. június 22-én tartott nyomozási bírói ülésen felmerült 10 000 forint összegű védői munkadíj is, továbbá a vádlott első gyanúsított kihallgatásán a kirendelt védő díjaként – a csatolt védői díjjegyzék szerint – 34 925 forint került megállapításra (nem a költségjegyzékben írt 32 925 forint).

Mindezekre tekintettel az ítélőtábla – a Be. 361. § (1) bekezdése szerint nyilvános ülésen – az elsőfokú ítéletet a Be. 372. § (1) bekezdése alkalmazásával részben megváltoztatta, egyekben a törvényes és helyes rendelkezéseket a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A nyilvános ülésen megjelenéssel és az irattanulmányozással felmerült kirendelt védői díjról mint bűnügyi költségről a másodfokú bíróság a Be. 381. § (2) bekezdése alapján rendelkezett.

, 2018. március 22.

. Hrabovszki Zoltán s.k.
a tanács elnöke

. Lőrinczy Attila István s.k.. Halász Etelka s.k.
előadó bíró

bíró

A Fővárosi Törvényszék 2017. december 14. napján kihirdetett 1.B.1148/2017/18-I. számú ítélete a Fővárosi Ítélőtábla határozatában írt változtatással 2018. március 22. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2018. március 22.

. Hrabovszki Zoltán s.k.
a tanács elnöke